

ř.) a pouze za jeho souhlasu též jiným osobám. Připojí-li tedy někdo jiný než trasant k vydané směnce doložku domicilu bez souhlasu trasantova, činí tak bezprávně a padělá platiště směnky. Jest tedy jen rozhodnouti, zda žalující ústav, jenž nesporně doložku domicilu na žalobní směnku dodatečně připojil, učinil tak se svolením trasanta, t. j. žalovaného. A tu správně vyslovil odvolací soud, že souhlas žalovaného s dodatečným připojením doložky domicilu nutno spatřovati v tom, že se neohradil proti sdělení dopisem ze dne 13. prosince 1923, že žalobní směnka jest splatnou dne 15. prosince 1923 u diskontního ústavu (a nikoli jen že se má platiti tomuto ústavu jako věřiteli, jak nesprávně uvádí dovolání), kteréžto oznámení došlo žalovaného ještě téhož dne, takže měl dosti času, aby v témž místě sídlícímu ústavu proti splatnosti směnky u něho vznesl odpor. Uváží-li se, že žalovaný směnku ne zcela vyplněnou, opatřenou podpisy akceptantů a svým jako vydatele na žalující ústav blanko indosací převedl a jemu odevzdal, že věděl, že směnka byla krycí směnkou za dluh Františka J-a u žalujícího ústavu, za něhož se dle vlastního doznání zaručil, že žalovaný jest exportérem, tedy obchodníkem, jemuž význam směnek, jich užití a obvyklý způsob proplácení nebyl neznám, jest tím spíše passivitu jeho při obdržení zprávy ze dne 13. prosince 1923 vykládati tak, že si byl dobře vědom, že směnka může býti učiněná splatnou u žalujícího ústavu jen připojením domicilu a že s opatřením tímto byl srozuměn (§ 863 obč. zák.). Jest proto bezvýznamným, poukazuje-li dovolatel k původní směnce, kterou prý podepsal již vyplněnou bez domicilu, neboť tím spíše dalo by se očekávati, že se proti splatnosti žalobní směnky jako prolongační u žalujícího ústavu ohradí, a jest proto význam opomenutí odporu ve smyslu svrchu uvedeném tím patrnější.

Čís. 4342.

Podání žaloby o pohledávku není ještě dostatečným osvědčením nároku ve smyslu §u 812 obč. zák.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1924, R II 360/24.)

Pozůstalostní soud k návrhu věřitele povolil oddělení pozůstalostního jmění, rekursní soud návrh věřitele zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací soud schvaluje názor rekursního soudu, že k osvědčení nároku nepostačuje pouhé podání žaloby, neboť, není-li přednes žalobní ničím jiným podepřen, jde o jednostranné tvrzení žalobcovo, které není průvodním prostředkem (§ 274 c. ř. s.) a právě proto nehodí se k osvědčení nároku. Není-li však nárok osvědčen, netřeba se obíratí dalšími otázkami, zda je nárok ohrožen, pokud se týče, zda je stěžovatelova obava důvodna a jaké účinky má oddělení pozůstalosti.